

#651-

1654

V
306
25 VIII 1958

CURIERUL ADVENTIST



ANUL XXXVI Nr. 6

IUNIE 1958

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116
Apare sub conducerea unui comitet



„FERICE

FĂCĂTORII

DE PACE“

MAT. 5. 9. p. p.

CUPRINS

- Mama (versuri) E. F.
- Consacrări de Pastori P. Hermann, Gh. Gherase
- Predica de pe Munte E. White
- Pilda fiului risipitor I. Bătrîna-Voivodeni
- O Chemare la Rugăciune St. Nălescu
- O veste Bună C. Adv.
- Rivnă în strîngerea roadelor C. Adv.
- Fructele ca Păzitori ai Sănătății C. Adv.
- Născut din Nou C. G. Ionescu
- Noi eforturi spre idealul păcii H. Artinian
- Prima Epistolă a Ap. Pavel către Corinteni C. Adv.
- Știți? C. Adv.

MAMA

Sub strașini grele și plecate,
Pe lutul rece-al unui prag,
În orice loc, tu, mamă bună,
Ți-ai lîni la sin odorul drag!

Pe brațul înclinat ca leagăn
Îl culci și-l scoli în desmierdări
Ți-e gîndul, inima, la dînsul
Iar gura-ți poartă sărutări.

Și-l vezi crescînd. E-așa cuminte!
Cu drag fecioru-ți-l privești
Iar de e fată, unde-n lume
Ca ea, o alta mai găsești?

Ai gînduri pline de nădejde,
Presari în suflet bucurie,
E rouă-n geana-ți obosită,
Ai ochii calzi de duiosie!

Senină, mare și curată,
Cum e a cerului năframă
Așa de sfîntă e chemarea
Cuprînsă-n numele de MAMĂ!

E. F.

Consacrări de pastori

Ziua de 25 aprilie 1958 a fost pentru Comunitatea Curtișoara, Raionul Slatina din Conferința Muntenia, o zi plină de binecuvîntări cerești. Cu această ocazie a fost întărit prin binecuvîntare în serviciul de slujire ca pastor, fratele Dumitru Gheorghîță.

Toți frații prezenți, dintre ei unii asistînd pentru prima oară la un astfel de serviciu divin, au fost adînc impresionați și au trăit clipe de înălțare sufletească ce nu pot fi uitate.

La acest serviciu divin, atît de important și solemn, au participat frații: Ioan Dănețiu, consilier de la Uniune, fr. Ioan Tachici, președintele Conferinței Muntenia, fr. Dumitru Stoica și fr. Otto P. Hermann.

După ce corul comunității a intonat un imn de laudă, fr. Ioan Dănețiu a rostit predica devoțională, vorbind despre marea însemnătate a lucrării pastorului și îndatoririle sale; despre Marele Păstor, care ca Fiu al Omului n-a venit să I se slujească, ci a venit între oameni ca El să le slujească. Deci, cu atît mai mult se așteaptă din partea subpăstorului să facă la fel. El trebuie să facă ceea ce a învățat și ceea ce a văzut la Marele Păstor, Slujitorul și Mintuitorul omenirii, Domnul nostru Isus Hristos.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Ioan Tachici. Cuvîntul de trimiteră a fost rostit de fr. Dumitru Stoica, iar primirea în rîndul corpului pasto-rilor Bisericii Advente a fost făcută de scriitorul rîndurilor de față.

Presbiterii comunităților districtului Slatina, în numele Comunităților pe care le reprezentau, au făgăduit fratelui pastor Dumitru Gheorghîță că-l vor ajuta în lucrarea sa atît de importantă, dorindu-i binecuvîntări cerești din partea Domnului.

După amiază s-a ținut un serviciu divin festiv, în cadrul căruia subsemnatul a vorbit despre „Ceea ce așteaptă astăzi cerul din partea fiecărui credincios“, iar fratele Dumitru Gheorghîță, și-a reîmnoit consacrarea sa în frumoasa lucrare pe ogorul Evangheliei. Serviciul divin de după amiază a fost încadrat cu cîntări de cor, poezii precum și cu bucăți muzicale executate de orchestra Comunității Curtișoara.



„Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Dubul Sfînt a zis: „Puneți-Mi de o parte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat“. Acesta era sfatul Domnului Hristos prin Spiritul Sfînt în Biserica Apostolică atunci cînd erau chemați bărbați credincioși să predice Evanghelia. Lucrarea Spiritului Sfînt avea locul cel dintîi în viața bisericii Domnului Hristos, și ca atare nu dădea niciodată greș.

Biserica Adventistă de Ziua Șaptea se străduiește să aplice în totul Cuvîntul Domnului Hristos în lucrarea de predicare a Evangheliei și în procedul punerii de o parte a bărbaților temători de Dumnezeu în această lucrare.

În Sabatul de la 10 mai 1958, în Comunitatea Mediaș, într-un cadrul solemn, într-o atmosferă sfîntă, ne-am prezentat înaintea Domnului pentru o astfel de lucrare deosebită așa cum s-a explicat mai sus. Această ocazie a fost pentru Comunitatea Mediaș o sărbătoare unică în felul ei. Conducerea Bisericii A.Z.S. a hotărît ca să aibă loc punerea de o parte prin întărirea prin binecuvîntare în slujba de predicator al Evangheliei, a fratelui Aurel Pălășan.

Au fost prezenți la această solemnitate din partea Conferinței, frații D. Bădescu președinte: N. Gheorghîță, Gh. Rădoi și C. Voinea, consilieri, precum și fr. I. Reit, pastorul districtului Mediaș, împreună cu colaboratorii Cbelcea Mibail și I. Vulvară pastori ajutori.

Din partea Uniunii au fost frații Ștefan Nălescu președintele Uniunii, Gh. Gherase, secretar și P. Crișan, consilier. Comunitățile au fost prezente prin frații presbiteri ca delegați din partea lor.

Predica de consacrare a fost ținută de fr. Ștefan Nălescu, care a scos în relief înalta chemare a unui slujitor al Evangheliei. S-a arătat că el este

(Urmare în pag. 16-a)

PREDICA DE PE MUNTE

Rareori a adunat Isus numai pe ucenicii Săi pentru a primi cuvintele Sale. El împărțea învățăturile Sale pline de adevăr acolo unde ele puteau ajunge la mințile neștiutoare. El însuși care era Adevărul, sta cu coapsele încinse și cu brațele mereu întinse pentru a binecuvînta, și prin cuvinte de avertizare, îndemn și incurajare căuta să înalțe pe aceia care veneau la El.

Predica de pe munte deși a fost îndeosebi pentru ucenici, a fost rostită în auzul mulțimii. După întărirea apostolilor prin binecuvîntare, Isus a mers pe malul lacului. Aci începuse să se adune oameni încă din zorii zilei. Afară de mulțimea obișnuită din orașele Galileei, se găseau și oameni din Iudeia și chiar din Ierusalim; din Perea, din Decapole, din Idumea, tocmai de la sudul Iudeei; de asemeni erau și din Tir și Sidon, cetăți feniciene de pe țărmul mării Mediterane. „Cînd au auzit tot ce făcea, ei au venit”, „ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor; căci din El ieșea o putere care îi vindeca pe toți”.

Țărmul strîmt nu oferea loc ca oamenii care voiau să-L asculte să stea aproape de El, și Isus a mers înapoi pe coasta muntelui. Ajungînd la un podiș, care oferea un loc plăcut de adunare pentru mulțimea neînumărată, S-a așezat pe iarbă, iar ucenicii și mulțimea au urmat pilda Lui.

Locul ucenicilor era întotdeauna lângă Isus. Oamenii se îmbulzeau mereu în jurul Lui, totuși ucenicii înțelegeau că ei nu trebuie să fie dați la o parte din fața Lui de mulțime. Ei luau loc chiar lângă El, ca să nu piardă nici un cuvînt din învățăturile Lui. Ei ascultau cu multă atenție, zeloși de a înțelege învățăturile pe care ei trebuiau să le facă cunoscut în toate țările și toate vremurile.

Cu un simțămînt că acum trebuie să se aștepte la ceva neobișnuit, ucenicii se strînseseră aproape de Învățătorul lor. Ei credeau că împărăția trebuia să se întemeieze în curînd. Din evenimentele de dimineață ei primiseră asigurarea că acum trebuia să se vestească ceva cu privire la această împărăție. Un sentiment de așteptare stăpînea și mulțimea, și fețe curioase dădeau dovadă de interesul lor cel mare. În timp ce oamenii stăteau pe coasta înverzită a dealului așteptînd cuvintele Învățătorului divin, inima lor era plină de gînduri despre slava viitoare. Erau acolo cărturari și farisei care așteptau ziua cînd să stăpînească peste romanii priviți cu atîta ură, și să aibă bogățiile și splendoarea marelui imperiu universal. Țăranii săraci și pescarii sperau să audă cuvinte de incurajare că sărăcăcioasele lor colibe, hrana lor redusă, viața lor de muncă, teama lor de lipsă, trebuia să fie schimbate în palate pline de belșug și zile de viață ușoară. În locul hainelor aspre cu care se înveleau și în locul păturei cu care se acopereau noaptea, ei sperau ca Hristos să le dea hainele scumpe și bogate ale asupritorilor lor. Inima lor tresălta plină de speranță îngîmfată că Israel trebuia să fie onorat în curînd în fața națiunilor ca aleși ai Domnului, iar Ierusalimul să fie așezat în fruntea unui imperiu universal.

Hristos a lăsat ca speranța unei măriri lumești să fie dezamăgită. În predica de pe munte El a căutat să îndrepte ce se stricase printr-o greșită educație și să dea ascultătorilor Săi o dreaptă concepție despre împărăția Sa, și despre propriul Său caracter. Dar El n-a căutat să atace direct greșelile și rătăcirile. El a văzut mizeria lumii adusă de păcat, dar nu le-a pus în față o descriere vie a stării lor de nelegiuire. El i-a învățat lucruri nemărginit mai bune decît toate acelea pe care le cunoșteau ei. Fără a combate ideile lor despre împărăția lui Dumnezeu, le-a făcut cunoscut condițiile intrării în această împărăție lăsînd pe seama lor să tragă concluziile privitor la natura ei. Adevărurile pe care El le-a învățat nu sînt de mai mică însemnătate, pentru noi decît pentru mulțimea care urma pe Isus. Nu mai puțin ca ei, noi trebuie să învățăm principiile fundamentale ale împărăției lui Dumnezeu.

Cele dintîi cuvinte ale lui Hristos pentru oamenii adunați pe munte au fost cuvinte de binecuvîntare. *Fericiți sînt aceia, a zis El, care își recunosc sărăcia spirituală, și simt nevoia lor de mîntuire.* „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt a cărui locuință este veșnică și al cărui nume este sfînt”. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite”.

„*Ferice de cei ce plîng, că ei vor fi mîngîiați.*” Prin cuvintele acestea Hristos nu ne învață că plînsul are putere în sine să ridice vina păcătosului. El nu aprobă nici o pretenție și nici o umilință pe care omul o alege. Plînsul de care vorbește El aci nu constă nici din melancolie nici din continue lamentări. Deși ne întristăm din cauza păcatului, noi trebuie să ne bucurăm de prețioasele privilegii pe care le avem ca fii ai lui Dumnezeu.

Adesea noi ne întristăm și plîngem din cauză că faptele rele aduc urmări neplăcute pentru noi; dar aceasta nu e pocăință. Adevărata întristare pentru păcat este rezultatul lucrării Duhului Sfînt. Duhul descoperire nerecunoștința inimii care a disprețuit și a intristat pe Mîntuitorul și-l duce plin de mîhnire la picioarele crucii. Prin fiecare păcat, Isus este rănit din nou; și atunci cînd primim la Acela pe care noi L-am străpuns, plîngem pentru păcatele care I-au adus dureri și chinuri. Un asemenea plîns va conduce la renunțarea la păcat.

Omul lumesc poate spune că intristarea aceasta este o slăbiciune; dar ea este puterea care leagă pe omul pocăit, de cel Atotputernic cu legături ce nu pot fi sfărîmate. Ea arată că ingerii lui Dumnezeu aduc sufletului binecuvîntările pierdute prin împietrirea inimii și neascultare. Lacrămile celui care se pocăiește sînt numai picăturile de ploaie ce se arată înaintea luminătoarei sfințenii. Întristarea aceasta prevestește o bucurie care va fi ca un izvor viu pentru suflet. „Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sînt mîlostiv, zice Domnul”. „Să dau celor întristați din Sion” — are El în gînd, — „să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, o haină de laudă în locul unui duh mîhnit”.

Și pentru aceia care plîng în timp de intristare și încercare există mîngiere. Amărăciunea adusă de durere și umilință e mai de preț decît dedarea la păcate. Prin intristare Dumnezeu ne descoperă punctele slabe din caracterul nostru, pentru ca prin hațul Său să putem înfrînge defectele noastre. Lucruri privitoare la persoana noastră pe care noi nu le cunoaștem, ni se descoperă și ni se dă ocazia să arătăm dacă primim mustrarea și sfatul lui Dumnezeu. Cînd sîntem aduși în ispită și în încercare, nu trebuie nici să ne irităm, nici să ne plîngem. Nu trebuie să ne revoltăm, și să ne smulgem de sub mina lui Hristos. Noi trebuie să ne umilim sufletul în fața lui Dumnezeu. Căile Domnului sînt întunecate pentru acela care voiește să vadă lucrurile într-o lumină care să-i placă. Pentru natura noastră întunecoasă ele se arată întunecoase și lipsite de bucurie. Dar căile lui Dumnezeu sînt căi pline de îndurare și sferșitul este mintuirea. Ilie nu știa ce făcea atunci în pustie, cînd zicea că nu-i mai trebuie viața și se ruga să moară. Plin de îndurare Domnul n-a făcut cum a zis el. În fața lui Ilie se găsea încă o mare lucrare de făcut; și chiar dacă lucrarea lui se termina, el nu trebuie să piară în descurajare și în singurătatea pustietății. El nu trebuia să se pogoare în țărina morții, ci să se înalțe în slavă cu convoiul carelor cerești la tronul înalțimii.

Cuvîntul spus de Dumnezeu pentru cel intristat zice: „I-am văzut căile și totuși îl voi tîmădui; îl voi călăuzi și îl voi mîngîia pe el și pe cei ce plîng împreună cu el”. „Le voi preface jalea în veselie și îi voi mîngîia, le voi da bucurie după necazurile lor”.

„Ferice de cei blinzi“. Greutățile cu care avem să dăm piept pot fi foarte mult ușurate de umilința aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem umilința Domnului, ne vom ridica mai pre sus de disprețul altora, de refuzurile altora, de plictiselile la care sîntem expuși în fiecare zi și ele vor înceta de a răspîndi întristarea și întunecarea asupra spiritului nostru. Cea mai puternică dovadă de nobleță la un creștin este stăpînirea de sine. Acela care atunci cînd e tratat cu cruzime și ură nu păstrează un spirit calm și încrezător, răpește lui Dumnezeu dreptul de a descoperi în el propria Sa desăvîrșire de caracter. Umlința inimii este tăria care dă biruință urmașilor lui Hristos; ea este dovada legăturii lor cu cerul.

„Domnul este înălțat; totuși vede pe cei smeriți“. Aceia care descoperă spiritul umilit al lui Hristos sînt priviți cu duioșie de Dumnezeu. Lumea poate să privească cu dispreț la ei, dar în ochii Lui ei sînt de mare valoare. Nu numai cei înțelepți, cei mari, cei bogați, vor cîștiga dreptul de a pătrunde în curțile cerești, nu numai lucrătorul activ plin de zel și de muncă neîncetată; nu. Cel sărac cu spiritul, care din toată inima așteaptă pe Hristos, să locuiască la el, cel umil cu inima pentru care ambiția cea mai mare este de a face voia lui Dumnezeu; și aceștia vor cîștiga intrarea bogată în locurile acelea. Ei vor face parte din numărul celor care și-au spălat veșmintele în singele Mielului: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și îi slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui“.

„Ferice de cei flămînzi și însetați după neprihănire“. Simțămîntul de nevrednicie va face inima să flămînzească și să înseteze după dreptate. Dorința aceasta nu va rămîne dezamăgită. Aceia care fac loc lui Isus în inima lor îi vor simți iubirea. Toți aceia care doresc să ajungă la un caracter asemănător cu al lui Dumnezeu, vor fi satisfăcuți. Duhul Sfînt niciodată nu lasă neajutat pe un suflet care caută pe Isus. El ia din lucrurile lui Hristos și i le arată. Dacă ochiul este ațintit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului Sfînt nu încetează pînă cînd sufletul nu ajunge să aibă chipul Lui. Elementul neprihănit al iubirii va da sufletului putere de expansiune și va da destoinicia de a ajunge la ținte mai înalte și de a avea cunoștințe mai mari în lucrurile cerești, așa încît el nu va rămîne lipsit de plînătate. „*Ferice de cei flămînzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați*“.

Cel îndurător va afla îndurare iar cei cu inima curată va vedea pe Dumnezeu. Orice gînd necurat mînjește sufletul, slăbește simțul moral și tinde să șteargă impresiunile Duhului Sfînt. El întunecă vederea spirituală așa că oamenii nu mai pot vedea pe Dumnezeu. Domnul poate să ierte și chiar iartă pe păcătosul care se căiește; dar cu toate că este iertat sufletul este minjit. Orice necurătenie în vorbire sau în cuget trebuie să fie evitată de acela care are o vie cunoaștere a adevărului spiritual.

Dar cuvintele lui Hristos cuprind în sine, nu numai liberare de necurăteniile sensuale, nu numai liberarea de acea minjire în ale ceremoniilor, de care Iudeii se fereau cu atîta grijă. Egoismul

ne împiedcă de a avea pe Dumnezeu. Spiritul egoist apreciază pe Dumnezeu cum judecă despre sine. Cîtă vreme n-am renunțat la acest spirit noi nu putem înțelege pe Acela care este iubirea. Numai o inimă neegoistă, numai un spirit umil și încrezător va vedea că Dumnezeu este „plin de îndurare și milostiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșie“.

Mulțimea oamenilor era în uimire auzind această învățătură care se deosebea așa de mult de preceptele și de purtarea fariseilor. Oamenii, ajunseseră să creadă că fericirea constă în a stăpîni lucruri din lumea aceasta și că renumele și onoarea de la oameni trebuia să fie foarte mult dorite. Li se părea foarte plăcut să fie numiți „rabini“ și să fie lăudați că sînt înțelepți și evlavioși, pentru care lucru își înșirau virtuțile în fața lumii. Aceasta li se părea că este coroana fericirii; dar în fața acestei mulțimi nenumărate Isus a spus că bogățiile și onoarea lumească era singura răsplată pe care pentru totdeauna o primeau asemenea persoane. El vorbea cu siguranță și cuvintele Lui erau însoțite de o putere convingătoare. Oamenii au tăcut cu totul și un simțămînt de teamă a pătruns între ei. Plini de îndoială au început să privească unul la altul. Care dintre ei putea să fie mintuit dacă învățăturile omului acesta erau adevărate? Mulți din ei erau convinși că Învățătorul acesta atît de deosebit, era mințat de Duhul lui Dumnezeu și că sentimentele și cuvintele vorbite de El erau dumnezeiești.

(va urma)



Pilda

FIULUI RISIPITOR

Un bărbat din vremea veche
Numai doi feciori avea
Intr-o zi cel mic luat-a
Din avere partea sa.

Intr-o țară depărtată
După-aceea a plecat,
Cheltuind acolo totul
Intr-un trai destrăbălat.

Și-a venit în țara-aceea
Foamete pustiitoare,
Iar el flămînzea într-una
Păzind porcii pe ogoare.

Intr-o zi lăsat-a porcii
Și s-a-ntors la tatăl său
Și i-a zis: „Mă iartă, tată,
Ce-am făcut e foarte rău!”

Tatăl, pocăit văzîndu-l,
Foarte mult s-a bucurat
Și pentru a sa greșeală
De îndată l-a iertat.

Ba mai mult: veșminte albe
Să îmbrace i-a adus
Și ca pe un fiu, în drepturi
De îndată l-a și pus.

Dacă părăsim păcatul,
Bine săvîrșind mereu,
Ca pe fiul cel din pildă
Ne primește Dumnezeu.

Chemare la rugăciune

Cu și ucenicii, noi putem pierde din vedere legătura noastră cu Dumnezeu și să căutăm a face un mijloc de mintuire din activitatea noastră. Noi avem nevoie să privim încontinuu spre Isus, înțelegînd că lucrarea este făcută prin puterea Sa. În timp ce noi trebuie să lucrăm cu stăruință pentru mintuirea celui pierdut, trebuie să ne luăm timp pentru meditație, pentru rugăciune și pentru studiul Cuvîntului lui Dumnezeu. Numai lucrarea îndeplinită cu multă rugăciune și sfințită prin meritele lui Hristos, se va dovedi pînă la urmă, folositoare în bine.

MOTIVUL SLĂBIRII SPIRITUALE

Lipsa de rugăciune este prima cauză a slăbiciunii spirituale. Dar care este cauza lipsei de rugăciune? Domnul zice: „Duhul este plin de rivnă, dar carnea este neputincioasă”. Lipsa de rugăciune este o atitudine chiar a firii noastre. Carnea sau firea pămîntească, este rezultatul păcătuirii. Înainte de păcătuire, Adam se bucura de părășia cu Dumnezeu. Imediat după cădere a intervenit o profundă aversiune față de Dumnezeu. De fapt, omul a fugit de Dumnezeu și aceasta este caracteristica firii noastre neregenerate. Pînă nu cunoaștem lucrarea izbăvirii de omul nostru firesc, prin puterea Duhului harului, noi toți trăim viața noastră sub puterea și stăpînirea firii noastre pămîntești. De aceea Domnul zice: „Vegeați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită”. (Mat. 26, 41). Ispita vine prin multe căi: pe calea gîndului, a spiritului și a corpului. Ea este o vrăjmașă neadormită.

Timpul de rugăciune ne oferă o ocazie specială, de a intra în adevăratul spirit al rugăciunii, nu ca o rugăciune de deschidere a adunării sau ca unele rugăciuni scurte de la încheierea serviciului divin, ci mai curînd, întregul serviciu divin, și fiecare serviciu divin să fie stăpînit de către rugăciune.

CULTIVAREA PĂRȚĂȘIEI ÎN RUGĂCIUNE

Dacă vom cultiva o adevărată părășie în rugăciune, aceasta va însemna foarte mult pentru noi în zilele ce vor urma. Dar, noi nu putem trăi o viață de rugăciune plină de succes, prin procură. „Orice rugăciune adevărată, rugăciune care biruiește, este rugăciunea personală, intimă și originală”. Sfinții cei mari din celelalte veacuri, bărbați care au fost folosiți cu putere de către Dumnezeu, au făcut din rugăciune trăsătura esențială a vieții lor. Cartea „Faptelor Apostolilor”, este o carte a rugăciunii. Apostolii și-au început lucrarea în rugăciune și fiecare nouă înaintare era condusă de Domnul prin rugăciune. Plini de Duhul, acești oameni ai rugăciunii, și-au luminat drumul vieții lor.

La apostoli, rugăciunea nu era cîteva cuvinte grăbite, înainte de discutarea unui plan de lucrare; ea era preocuparea serioasă din tot cursul anilor cei mai ocupați. Pentru ei, rugăciunea era cea mai însemnată lucrare. Ei puneau cel mai mare accent pe rugăciune, mai mult decît pe orice altceva. Gîndul că diferitele probleme ale Bisericii ar putea ocupa timpul lor, și să-i lipsească de privilegiul rugăciunii, le cauza mare îngrijorare. Odată cu nevoile unei biserici ce creștea cu repeziune, acești păstori aleși de cer, au dat lucrarea de găsire de planuri și de supraveghere a lor, pentru binele turmei, — în mîinile unor laici înțelepți, pentru ca ei să se ocupe continuu cu rugăciunea și cu predicarea

Cuvîntului. Rugăciunea era prima. Ei s-au predat rugăciunii și această alegere a fost continuu. Rugăciunea este cel mai puternic mijloc în a birui păcatul. Lucrarea lui Dumnezeu înaintea spre biruință, cînd neputința omenească este legată de atotputernicia divină. Știînd lucrul acesta, cu siguranță că este foarte ciudat că noi neglijăm rugăciunea. A ne ruga așa cum dorește Dumnezeu să ne rugăm, este cea mai mare realizare pe pămînt. Nu ne vom trezi, deci, acum pentru rugăciune?

Bărbații spirituali care au fost biruitori, nu și-au petrecut timpul lor discutînd despre rugă-



ciune, ci ei s-au rugat. Sprijinindu-se pe Dumnezeu, ei au descoperit că și Dumnezeu se sprijinea pe ei și prin ei își apăra cauza Sa. Domnul este onorat cînd noi, ca copii ai Său, venim cu îndrăzneală la tronul harului Său, pentru că în El noi avem dreptul nostru legal înaintea universului, un drept ce nu poate fi atacat de nimeni. Prin harul Său, noi sîntem mădulare ale trupului Său, ale cărnii și oaselor Sale. Unirea noastră cu El este puternică, pentru că este asigurată de iubirea Sa pentru noi. Dar prea adesea comuniunea noastră cu El este slabă pentru că ea reflectă iubirea noastră pentru El. Dacă însemnătatea comuniunii noastre cu El este măsurată de timpul scurt pe care atît de mulți îl dau rugăciunii, ne mai putem mira oare că Biserica este slabă?

Cînd Pavel a scris credincioșilor din Roma, a spus: „Uă îndemn, dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine“. Rom. 15, 30 Marele apostol știa că succesul evanghelic poate veni numai prin rugăciune stăruitoare. Cînd o comunitate cunoaște cum trebuie să se roage cu toți, împreună cu pastorul și pentru pastorul ei, pentru ca sufletele să

poată fi cîștigate la Hristos, acea comunitate a învățat marele secret al succesului. Întîietatea apostolului Pavel printre apostoli și întîietatea sa în rezultatele evanghelice, pot fi atribuite foarte bine faptului că el putea să înalte rugăciuni mai puternice decît oricare alt apostol: „Să vă rugați și să postiți“, „Să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre“, — sînt cuvintele sale de îndemn în epistolele sale.

CE ÎNSEAMNĂ RUGĂCIUNEA

Este mai ușor a oferi servicii, timp și bani, decît a ne oferi pe noi pentru rugăciune. Dacă acum am putea înțelege cu adevărat, ce înseamnă rugăciunea pentru biserica lui Dumnezeu, atunci i-am da primul loc în viața noastră de credință.

În Ex. 17, ne este raportată o întîmplare minunată. Era prima luare de contact a Israelitilor, după ieșirea lor din Egipt. Amaleciții au venit ca să li se opună. Iosua era la conducerea lui Israel și cînd s-au întîlnit la marea bătălie de la Refidim, situația părea disperată. Dar Moise s-a urcat pe munte ca să se roage. Cîteodată biruia Israel și altădată biruia Amalec. Pentru ce această situație? Care putea fi oare motivul? Oamenii erau în incurcătură. Dar pînă la sfîrșit au înțeles că soarta lor nu depinde de luptătorii din cîmpie, ci de mijlocirea înaintea Domnului. „Cînd își ridică Moise mîna, era mai tare Israel; și cînd își lăsa mîna în jos, era mai tare Amalec“. Bătălia era condusă nu atît de mult prin înțelepciune, cît de mîna puternică a rugăciunii. Cît de adevărate sînt următoarele cuvinte:

„Rugăciunea este mai importantă decît organizația, mai influentă decît bunurile, mai tare decît toată învățătura. Rugăciunea biruitoare face pe om de nebiruit. Cei care biruiesc în locul tainic al rugăciunii, nu pot fi biruiți nicăieri. Toate lucrurile sînt cu puțință rugăciunii în taină“.

Mintuitorul a petrecut ore și cîteodată nopți întregi în rugăciune. Cu o ocazie, El a luat pe Petru, Iacob și Ioan cu Sine. Și raportul spune: „El S-a schimbat înaintea lor“. Ei au văzut gloria lui Dumnezeu, și deși lucru acesta i-a îngrozit pentru moment, totuși, Petru a dorit să rămînă acolo. Dar, jos erau nevoi ce trebuiau întîmpinate. Isus i-a luat pe munte, nu ca să-i lase acolo, ci pentru ca ei să poată prinde o nouă viziune, și apoi să fie conduși la servire. Tot la fel, aceasta este nevoia noastră. Fie ca în aceste zile de devoțiune, să prindem o nouă viziune a Mintuitorului nostru, și avînd pîrtășie cu El, cînd ne vom coborî la lucrul nostru să

fim mai puternici în a întâmpina pe cei pe care-i servim. Cu inimi doritoare avem nevoie de aceea ce au adus apostolii în timpul lor. Dar puterea pe care o aveau acești apostoli, a venit numai după ce eul și ambiția egoistă, au fost răstignite. Vechea fire trebuie să moară dacă vrem să ne ridicăm în putere spirituală.

Rugăciunea stăruitoare a pregătit pe apostoli pentru înzestrarea cu Duhul Sfânt. După aceea, ei au pornit încărcăți cu putere în răspunderea pe care o primiseră de la Domnul, și plini de zel, pentru a extinde biruințele crucii. Și, datorită lucrării lor, multe suflete au fost luminate. „Om fi noi oare mai puțin stăruitori de cum au fost apostolii? Nu va veni și astăzi Duhul lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunea stăruitoare și neîntreruptă și să umple bărbați cu putere?... Ceea ce a făcut Domnul pentru poporul Său atunci, este tot atât de necesar și încă mai mult, ca El să facă pentru poporul Său, astăzi.

Cu cele mai mari preocupări ale noastre să intrăm în spiritul rugăciunii. „Din locul tainic al rugăciunii a venit puterea care a luminat pe reformatorii din timpurile trecute. Și din același loc, al rugăciunii, va veni puterea și pentru noi.

Comuniunea cu Dumnezeu îmbogățește sufletul și transformă caracterul. Când Moise s-a dat jos de pe munte, fața sa strălucea și totuși, el nu știa că fața lui strălucește. Aici era umilnă reală, neafășată, dar radiantă.

„Spiritul harului și al mijlocirii a pus stăpânire pe sfinții din alte veacuri și a făcut din ei credincioși puternici. Mărimea credinței lor ne uimește. Luați de exemplu pe Ilie. El a mustrat pe Ahab, a închis cerurile și a ținut cauza lui Dumnezeu în minile Sale. Despre temeliele educației sale se cunoaște prea puțin. El pășește în istorie ca o figură unică. Dar Noul Testament descoperă secretul său: El a fost un om al rugăciunii. El „era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi“ dar cu toate acestea el avea pasiune pentru rugăciune. El a dovedit pasiune în tot ceea ce a făcut. El era gelos pentru Dumnezeu. Religiunea sa avea ceva supranatural în jurul ei și aceasta l-a făcut pe el irezistibil. Citim în Scriptură că el „s-a rugat cu stăruință“. Iacob 5, 17. O traducere zice: „El s-a rugat în rugăciunile sale“. El nu a spus numai rugăciuni și nici nu și-a risipit timpul discutând numai problemele rugăciunii: El s-a rugat. Rugăciunea totdeauna rezolvă problemele rugăciunii.

Multă putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit“. v. 16. Rugăciunea puternică este aceea care săvârșește lucrări pentru Dumnezeu. George Müller din Bristol, cunoștea secretul acestui fel de rugăciune de mijlocire. Fără de ajutorul vreunei organizații bisericești, el a întemeiat orfelinatele sale și s-a îngrijit de nevoile a mii de copii. El a făcut toate acestea prin rugăciune. Banii necesari au ajuns în mâinile sale ca răspuns la cererile sale stăruitoare.

Să ne aducem aminte apoi, că ceea ce aduce răspunsul, este nu ceea ce simțim când ne rugăm, ci ceea ce simțem când nu ne rugăm. Nimic nu goleşte rugăciunea așa de mult ca viața care nu-i este conformă. Chiar și ascultarea, în sine, nu merită răspuns, ci ea descoperă numai vrednicia noastră de a primi răspunsul lui Dumnezeu. Și apoi trebuie să ne aducem aminte că drumul spre prezența lui Dumnezeu, nu sînt intersecțiile de drumuri, ci este un loc sfânt făcut sfânt de către prezența lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt care este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, care cercetează inimile și mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu“. Rom. 8, 27. Ni să dă îndemnul să venim cu încredere în prezența lui Dumnezeu, pentru că noi nu avem numai un Mijlocitor pe pământ — pe Spiritul Sfânt care ne ajută să ne rugăm cum ar trebui, ci deasemenea și un Mijlocitor la tronul Harului — Domnul nostru Isus Hristos. Cererile noastre sînt acceptate în neasemuitul Său Nume.

Și totuși, cea mai mare parte a rugăciunii, nu este cererea, ci părtășia. Părtășia cu cei pe care-i iubim, este dulce și dacă noi iubim cu adevărat pe Dumnezeu ne vom bucura cu adevărat de părtășia Sa. Un băiețel a intrat în camera tatălui său și s-a dus liniștit la biroul său. „Ce dorești, scumpule?“ întrebă tatăl. „Nimic, tăticușule“ — am venit să fiu și eu cu tine“. Ar putea altceva să bucure mai mult inima unui tată? Și tatăl nostru Ceresc, este onorat când noi venim cu simplitate de copil ca să ne bucurăm de părtășia Sa.

„Cînd cel mai sărman din familia omenească vine cu pocăință la Tatăl său... este bucurie în lumea cerească. În ceruri este căldură, curtoazie și iubire“.

Tot ceea ce avem noi nevoie este căldura și iubire din ceruri. Fie ca și acum să intrăm într-o părtășie de rugăciune care să ne pregătească pentru revărsarea ploii tirzii.



○ veste bună ¹⁾

O veste nouă care a produs mare bucurie tuturor oamenilor cinstiți de pe fața întregului pământ, veste ce a generat noi speranțe în ziua de mâine, este hotărîrea Sovietului Suprem al Republicilor Sovietice Socialiste din 31 martie 1958 care glăsuște :

I. „Să se înceteze în Uniunea Sovietică experiențele cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen“.

II. „Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. este însărcinat să ia măsurile necesare pentru traducerea în viață a punctului I al prezentei hotărîri și să facă apel la guvernele celorlalte state care dispun de armele atomice și cu hidrogen, să ia măsuri similare **PENTRU A ASIGURA ÎNCETAREA EXPERIENȚELOR CU ARMELE ATOMICE ȘI CU HIDROGEN PRETUTINDENI ȘI PENTRU TOTDEAUNĂ**“.

Hotărîrea aceasta constituie un pas mare și sigur, ce ne-a adus mai aproape de mărețul tel al păcii între popoare.

Hotărînd să înceteze, de una singură, experiențele cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen, Uniunea Sovietică face dovada deplinei sincerități cu care a luptat ani de zile pentru ceea ce Consiliul Mondial al Păcii a numit „armistițiul nuclear“ și, în general, pentru înfăptuirea dezarmării și destinderea încordării în relațiile internaționale. Dacă acum, prin măsura luată de Sovietul Suprem, Uniunea Sovietică trece la realizarea unilaterală a propunerilor sale repetate privitoare la încetarea experiențelor cu arma nucleară, aceasta, desigur, se întâmplă pentru că problema nu mai poate fi amînată, pentru că trebuie curmată concentrarea de elemente radioactive în atmosferă și pe pământ, pentru că în evoluția situației internaționale trebuie făcută neapărat o cotitură în direcția făuririi unui climat de încredere și colaborare între state.

Lucrul acesta va da posibilitate popoarelor să-și lărgescă sfera lor de cultură și să ridice standardul de viață al omenirii. Aici se potrivește cuvintele Mintuitorului ce le-a rostit în

(Urmare în pag. 13-a)

¹⁾ (Cuvîntarea ținută de reprezentantul Cultului Creștin Adventist la adunarea interconfesională pe Capitală, ce a avut loc în ziua de 12 mai 1958 ora 10,30 în sala Bibliotecii Centrale Universitare).

Rîvnă în strîngerea roadelor

Cuvîntul Domnului ne asigură că ceea ce se seamănă va și răsări. Dumnezeu a rînduit legi, în baza cărora se produce încolțirea și creșterea. Profetul Isaia descrie astfel fenomenul încolțirii și creșterii, atât în cele fizice cît și în cele spirituale : „Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pămîntul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămînță semănătorului și pîine celui ce mîincă, tot așa și Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“. Is. 55,10,11 „Cît va fi pămîntul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura vara și iarna, ziua și noaptea!“ Gen. 8,22.

Și iarăși avem asigurarea : „Să știți : cine seamănă puțin, puțin va secera ; iar cine seamănă mult, mult va secera“. 2 Cor. 9,6. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Să nu obosim în facerea binelui ; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“. Gal. 6,7,9.

Apoi, mai este arătată în Sfintele Scripturi, în mod clar, ideea strîngerii roadelor. În Isaia 5,2,4, ni se vorbește despre un gospodar care a sădit și îngrijit o vie, apoi la vremea potrivită a venit să caute roadele așteptate. În smochinul de lingă drum, ni se spune că Domnul a căutat roade.

În parabolele Sale, Domnul a vorbit adesea despre seceriș : El a mai zis : „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci cînd aruncă un om sămînța în pămînt ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua : sămînța încolțește și crește fără să știe el cum. Pămîntul rodește singur : întîi un fir verde, apoi spic, după aceea grîn deplin în spic ; și cînd este coaptă roada, pune îndată secerea în ea, pentru că a venit secerișul“. Marcu 4,26-29.

A venit secerișul !

Cîte gînduri ne vin în minte cînd pronunțăm acest cuvînt ! Pe lingă înțelesul spiritual, noi mai putem înțelege că secerișul însemnează răsplata din plin a strădaniilor depuse ! Înseamnă belșug, pîine, viață, bucurie, fericire, progres, prosperitate !

Dacă nu ar fi secerișul, toate stădanile depuse cu ocazia muncilor de mai înainte ar fi

(Urmare în pag. 13-a)

FRUCTELE CA PĂZITORI AI SĂNĂTĂȚII

(continuare)

Căpșunele, fragii, curăță intestinul și sîngele

Care este situația cu o cură de căpșuni? Ea este cea mai indicată în constipații, hemoroizi, reumatism articular, gută, afecțiuni renale și alte maladii.

Fragii, cu aroma lor atât de plăcută (*Fragaria vesca*) fac parte din numeroasa familie a rozaceelor.

Planta este vivace. Înflorește din Mai pînă în Iunie. Se găsește în toată Europa, iar la noi crește prin păduri și prin luminișuri.



Rizomul rădăcinii, scurt, acoperit cu verdeață, dă naștere la mlădițe aeriene, care formează noi rădăcini la noduri și din ele iau naștere noi plante. Frunzele sînt formate din trei foi, iar pe partea de dedesubt sînt acoperite cu fire mătăsoase, mai mult ca pe partea de deasupra. Codița florii ia naștere cam la nivelul solului și atinge o înălțime de pînă la 15 c. Florile, puține la număr, pețiolate, de culoare albă, formează o umbrelă aparentă.

Și căpșunele formează fructe aparente de culoare roșie luminoasă și de formă sferică. Ele poartă nenumărate semințe mici, în formă de nucușoare.

Din luna Mai pînă în August, se rup frunzele împreună cu codițele lor. Se evită cu această ocazie toate frunzele mîncate, cu culori străine, sau cu foile găurite. Se adună în coșuri și apoi se pun grămadă într-un pod bine aerat spre a se usca.

Frunzele uscate prezintă aceeași culoare ca și cele proaspete. Ele se păstrează în săculețe. Și frunzele căpșunelor cultivate în grădina sînt desigur, utilizabile.

Fruțele se coc în Iunie și Iulie. Ele se rup în ceasurile de dimineață, de îndată ce s-a uscat roua. Se rup cîte una și se pun în căni sau coșulețe. Se consumă sau se conservă numai proaspete.

Frunzele conțin substanțe tanante și ulei eteric cu ditral. Fructele, aparente, conțin acizi fructici, semințe nedigerabile, substanță colorantă, substanțe aromatice și mirositoare, care constau în cea mai mare parte din legături de acizi grași inferiori, exteriori. Mai constă din acizi aromatici și uleiuri eterice.

Fruțele mai conțin enzime, fermenți, secretine și vitamine.

Frunzele se pot pune la fermentat, ca și cele de mure, din ele rezultînd un ceai de casă fin.

Ca plantă medicinală. Frunzele se întrebunțează — ca și frunzele de mure și de smeură — în inflamații și cataruri ale căilor respiratorii superioare și a căilor digestive. În afară de asta ele sînt o parte componentă a „ceaiului de familie“.

Căpșunele sînt primele și cele mai căutate fructe ale începutului verii. Dar nu numai finețea, aroma lor plăcută și gustul lor deschizător de apetit (poftă de mîncare) fin, le fac atât de prețioase, ci ele posedă și — un lucru cunoscut de mult timp în popor, și constatat în experiențele recente la patul bolnavilor — însușiri terapeutice (vindecătoare) deosebite.

Înțelegem atunci valoarea „curei de căpșuni“ utilizată în popor de totdeauna, la adevăratele ei însemnătate. Prin substanțele colorante, prin părțile nedigerabile și prin acizii fructici, căpșuna exercită o acțiune asupra intestinului, iar enzimele, fermenții, vitaminele și secretina ușurează digestia.

Conținutul ridicat în substanțe zaharoase naturale, constituie o hrană potrivită pentru ficat, cu ocazia curcilor de căpșuni. Substanțele aromatice și mirositoare acționează asupra nervilor olfactivi (ai mirosului) și gustativi și fac să crească pofta de mîncare.

La 1000 gr. căpșunele conțin 1 mg acid salicilic, cunoscutul remediu contra reumatismului articular, și a gutei. Așa că nu mai este de mirare că marele botanist Linné și-a tratat guta cu căpșuni.

O cură de căpșuni (zile de fructe, repetate, în care se mîncă exclusiv căpșuni, pînă la 1,500 kg zilnic) s-a dovedit a fi utilă și în constipație, hemoroizi, flebite (astupări ale venelor) — mai ales în abdomen — reumatism articular și gută, boli de rinichi, tulburări ale aparatului circulator și sub supraveghere medicală, chiar și în diabet și în afecțiuni hepatice. Mai posedă însușiri de stimulare a procesului metabolic (metabolismului) deoarece căpșunile sînt în deosebi bogate în substanțe minerale bazice (alcaline).

Nu vrem să trecem sub tăcere faptul că unii oameni sînt foarte sensibili față de căpșuni și în cazul cînd mîncă din ele, capătă puternice erupții cutanate (ale pielii) producătoare de mîncărime. Această stare denotă că intestinul are o deficiență și este permeabil pentru un fel de albumină (proteasă), care atunci cînd trece în sînge, dă astfel de reacții.

Astfel de oameni suferă de o tulburare a metabolismului și trebuie să intre sub îngrijirea medicală. Bineînțeles, trebuie să evite căpșunele, pînă la vindecarea acestei tulburări (sigur, dacă nu e cumva de natură ereditară).

Căpșunele (fragii) se bucură de o mare prețuire și ca cosmetic. Pistrii (petele de soare) pălesc, atunci cînd tamponăm cu un amestec de suc de căpșuni cu suc de lămîie. Frecînd (fricționînd) pielea cu suc de căpșuni, îi îmbunătățim funcționarea.

Cultivarea căpșunilor este foarte rapidă. Nu putem face altfel dacite să urăm atât cultivării cit și consumului căpșunelor o ascensiune cit mai înaltă. Căci,

în realitate căpșuna nu este un fruct, ci doar partea de la baza florii, mult dezvoltată. Dar, ea este o adevărată binecuvîntare pentru noi toți, chiar dacă noi nu izbutim să înțelegem și să sezisăm decât unele din însușirile și efectele ei.

Ca aliment. Căpșunile sînt foarte agreate de tineri și bătrîni, datorită gustului lor atît de bun. Se utilizează crude, sau sub formă de compot, lapte cu căpșuni și alte produse lactate cu căpșuni, Suc, ca garnitură la prăjituri, dulciuri, supe, supe de fructe, sosuri, marmelade și multe altele.

AGRIȘELE VIN ÎN AJUTORUL UNUI INTESTIN LENEȘ

Consumarea unei cantități mai bogate de agrișe este recomandabilă în mod deosebit femeilor care suferă de tulburări abdominale sau de lene a intestinului.

Agrișele care la noi sînt cunoscute numai sub formă de agrișe sălbatice (*Ribes uva crupa*), fac parte din familia saxifragaceelor. Numele lor științific este *Ribes grosularia*. Ele sînt cultivate în orice grădină.

MODUL DE ACȚIUNE ȘI ÎNTREBUINȚARE

Se crede de obicei că agrișele pot fi consumate numai fierte. Această părere se bazează pe întâmplările multiple și neplăcute, petrecute datorită consumării unor cantități prea mari de agrișe, necoapte, crude. Fructele coapte însă, sînt nu numai nevătămătoare, dar mai au și un gust înviorător și de o mare valoare în privința sănătății noastre.

Conținutul ridicat în celuloză, în legătură cu mucus, conținutul puternic de acizi fructici și zaharuri de fructe (fructoze) dau agrișelor o acțiune excitantă asupra intestinelor și însușiri ușor purgative.

Intrucît în afară de acestea se mai poate constata prezența unui conținut puternic de potasiu, acțiunea de curățire a singelui (diuretice) de eliminare a urinei și de curățire a organismului este ușor de explicat.

În același timp conținutul în fier, fosfor, calciu și sodiu, dau agrișelor însușiri hematopoetice (acțiunea de refacere a singelui), cu atît mai mult cu cît vitamina C necesară este și ea prezentă.

Trebuie să mai pomenim că este recomandabilă o întrebuințare din belșug a agrișelor mai ales acelor femei care suferă de tulburări abdominale, cu tulburări în circulația sanguină prin vena portală și lenevia intestinală, dacă nu chiar și de constipație cronică.

În orice caz, trebuie consumate numai fructe bine coapte. Acestea trebuie să fie bine mestecate, fie trecute prin mașina de tocat carne.

Indicații cu privire la întrebuințarea în bucătărie sînt de prisos deoarece sînt peste tot bine cunoscute.

SMEURA ÎMPROSPĂTEAZĂ METABOLISMUL

Cine suferă de constipație, reumatism, hemoroizi, sau de afecțiuni hepatice sau renale, va avea parte de rezultate satisfăcătoare dacă va urma o cură de smeură.

Pretutindeni bine cunoscută, smeura (*Rubus idaeus*) face parte din familia rozaceelor și are o mulțime de denumiri populare.

În frunze se găsesc substanțe tanante, acid lactic, acid succinic și acizi nesaturați. În fructe se găsesc pectine, zahăr și fructoză (zahăr de fructe). Din semințele de smeură spălate și uscate la aer, se poate extrage în proporție de 13,5% un ulei, subțire, fluid, de culoare verde gălbui, cu un miros asemănător uleiului linoleic și în privința capacității sale de uscare (sicative).

Acizii grași lichizi constă în mod preponderent din acizi linolici și linoleici. Acizi uleiici și acizi izolinoleici se găsesc doar în cantități mici.

MODUL DE ACȚIUNE ȘI ÎNTREBUINȚAREA

Ca plantă medicinală. Intrucît frunzele conțin substanțe tanante, le revine, ca și frunzelor de mure, o acțiune de oprire a diareei și o acțiune antiinfecțioasă (antiinflamatorie). Întrebuințarea este deci asemănătoare cu cea a frunzelor de mure.

Un amestec de frunze de smeură cu frunze de mure, este folositoare în stări de iritație și inflamație catarică a canalului gastro-intestinal, în diaree, în afecțiuni ale intestinului gros, și în cataruri ale intestinului gros. De asemenea este recomandabil în cazuri de hemoragii de natură hemoroidală.

În cazuri de inflamații ale gingiilor și a mucoaselor faringiene, ceaiul din frunze de smeură constituie o foarte bună gargară. De asemenea, ca și frunzele de mure, cele de smeură constituie o parte componentă a „ceaiului de familie”.

Smeura, administrată sub formă de cură, există (stimulează traectul intestinal prin conținutul ei în zaharoză (zahăr de fructe), acizi fructici și prin particulele solide. De asemenea neutralizează țesuturile prin conținutul lor alcalin (le desacididează).

De aceea o cură de smeură este recomandabilă contra constipației, reumatismului și a altor maladii (tulburări) ale metabolismului, în deosebi contra afecțiunilor hepatice și renale, precum și a hemoroizilor.

Apoi, intrucît smeura mai prezintă un bogat conținut în vitamină C, care se păstrează în cea mai mare parte și în suc, compot, marmeladă și gelé, este foarte recomandabilă fie pentru evitarea stărilor de avitaminoză, sau pentru restabilirea echilibrului în stări de avitaminoză, mai ales în timpul iernii și al primăverii.

Sucul de smeură servește în prepararea medicamentelor spre a se da un gust mai agreabil acestora.

Limonada de smeură preparată prin diluarea sucului de smeură cu apă, este o băutură întăritoare pentru bolnavi, stinge setea celor care au călduri (febricitază) și în același timp ajută la vindecare.

Ca aliment. Smeura își găsește o întrebuințare multilaterală în bucătărie unde e foarte agreată. Ca hrană crudă este foarte recomandabilă. Pentru prepararea de prăjituri este foarte potrivită. Se prepară adesea sub formă de compot, marmeladă, suc și geleu, adăugîndu-se zahăr.

MURELE ALUNGĂ CATARURILE PROVENITE DIN RĂCEALĂ

Chiar și în caz de inflamație a gingiilor este foarte recomandabilă gargara cu o fiertură de frunze de mure.

Mura (*Rebus fruticosus*) este o rozacee.

Din iunie pînă în septembrie frunzele împreună cu codițele lor se taie jos cu foarfecile și se adună în coșuri. În afară de frunzele murelor sălbatice se pot aduna și frunzele murelor cultivate în grădină și se pot apoi utiliza. Frunzele cu culoare urită trebuie evitate.

Frunzele trebuie, în măsura în care acest lucru este posibil, întinse într-un pod de casă bine aerat, în straturi subțiri, spre a se usca. Se string apoi și se păstrează în săcuțele. Preparatul gata, are culoarea frunzelor proaspete.

Începînd din August, se culeg murele gata coapte, una cite una din tufă și se adună în coșuri, sau coșulețe, spre a nu se strivi. În măsura posibilităților trebuie preparate cît mai proaspete. Fructele au un gust acrișor plăcut.

Frunzele conțin tanin, acizi organici în deosebi acid lactic, rășină, (gumă clorofilă și pectine).

Uleiul din semințe de mure, conține un ulei de culoare verde-gălbui, care cînd cade asupra lui lumina devine roșu fluorescent, avînd drept componentă gliceride ale acizilor linoleici și uleiici.

Acizi linoleici și izolinoleici se găsesc numai în cantități mici, ca și acizi grași care sînt compuși din acizi palmici în cea mai mare parte. Culoarea uleiului se datorește conținutului în clorofilă.

MODUL DE ACȚIUNE ȘI ÎNTREBUINȚAREA

Ca plantă medicinală. Intrucît conține substanțe tanante, frunzele de mure au proprietăți de oprire a diareei și proprietăți antiinflamatorii.

Întrebuințarea infuziilor din frunze de mure este recomandabilă în cazuri de iritații sau inflamații catarice ale canalului gastro-intestinal, în diaree, în inflamații ale intestinului gros și la hemoragii hemoroidale. În cataruri ale căilor respiratorii superioare ca și la urticării sau inflamații ale gingiei, se utilizează o decoctie de frunze de mure ca gargară.

Ca hrană. Murele este o plantă potrivită pentru ceai și este mult întrebuințată în familie, în acest sens. Prin fermentare se obține din frunze un bun înlocuitor al ceaiului chinezesc: două părți frunze de mure și o parte frunze de smeură, se usucă, apoi se sfărâmă, se stropesc cu apă, se învelesc într-o pinză și apoi se lasă așa timp de 2—3 zile într-un loc călduros. Prin fermentație se dezvoltă acolo un miros ca cel de trandafir. În urmă frunzele se usucă din nou. Cu această ocazie ele pierd această aromă, dar o căpătă din nou atunci când sunt puse la păstrare în cutii de tablă închise ermetic.

Acest ceai constituie o băutură aromată, potrivită pentru gustarea de dimineață.

AFINELE VINDECĂ MALADII INTESTINALE

A finele (*Vaccinium myrtillus*) face parte din familia erigaceelor.

Din Iulie pînă în August, se culeg fructele coapte. Culesul se face cu mîna, fructele se string unul cîte unul. Pieptănarea tufelor este interzisă (culegerea fructelor cu ajutorul unor piepteni). Se adună în coșuri, sau în pancrașe. Pentru o pre-uscare, se pun grămadă timp de cîteva zile expuse. După ce se usucă puțin, se pun la uscat definitiv într-un cuptor sau în altceva corespunzător.

Și afinele uscate rămîn moi. Ele au un gust dulce acrișor și sînt ușor astringente. Păstrarea se face în lăzi plate. Proviizile trebuie revăzute adesea.

În frunze s-au găsit substanțe tanante, glycosida Arbutin, vaccinin și ericolin. De asemenea s-a mai găsit acid malic, acid citric, și zahăr. În fructe s-au găsit aceleași substanțe active, apoi pectin, și o glycosidă colorantă Myrtillin, vitamina C. A. și în cantități mai reduse chiar și vitamina B.

MODUL DE ACȚIUNE ȘI ÎNTREBUINȚARE

Ca plantă medicinală. Afinele sînt și rămîn un fruct sălbatec prețios, care se evidențiază prin calități vindecătoare deosebită. Insușirea lor principală, de a opri diareele de orice fel, a fost observată încă de medicina populară de demult și de medicii din bătrîni. Nu numai substanțele tanante sînt cele care dau afinelor această însușire, care le caracterizează activitatea, ci substanțele tanante în legături naturale cu alte substanțe colorante active. De altfel noi cunoaștem substanțe colorante produse pe cale sintetică, care acționează totuși

ca niște medicamente foarte puternice în anumite cazuri.

În timp ce singure substanțele tanante — respectiv acidul tanic singur acționa numai asupra mucoaselor căilor digestive superioare și le-ar tăbăci (întări) acidul tanic legat organic cu substanțele colorante trebuie să fie mai întii descompus de sucurile intestinale. Astfel, alături de substanțele colorante, acidul tanic legat de ele acționează asupra întregului canal intestinal, încontinuu și intensiv.

Aceleași substanțe, pe care farmacologul Flury le-a constatat ca avînd acțiune antiseptică și antiinflamatorie (anti-infecțioasă) se găsesc și în afine.

Pe lingă aceasta, este izbitor faptul că sucul de afine sau extractul de afine, exercită o acțiune bactericidă veritabilă și o acțiune bacteriostatică asupra culturilor pure. Colibacteriile care sînt de cele mai multe ori cauza diareilor de fermentație, sînt aduse la stare de inacțiune (nevîrulentă) într-un interval de 24 de ore. În această privință, afinele, prin puterea lor de vindecare, țin bine pasul cu concurența lor, preparatele de sulfonamid, care sînt indicate în deosebi contra colinfecțiilor intestinale.

Tocmai în timpul diareilor de vară, natura ne-a pus la îndemînă și mijlocul de apărare necesar și remediul de vindecare. Dar afinele exercită aceeași acțiune și atunci cînd sînt fierte. Prin aceasta ele devin potrivite în fiecare gospodărie, fie uscate, fie fierte, fie sub formă de suc pus la sticle.

În toate procesele de fermentație sau putrefacție, ale intestinelor, care se manifestă prin diaree, avem la îndemînă un remediu de vindecare naturală, care acționează rapid și sigur și care este luat cu plăcere și de către copii.

Curele de afine constituie un mijloc natural, excelent și absolut nevătămător, pentru a scăpa pe copii și adulți de viermi și larve intestinale. Forma cea mai simplă de realizare a acestei cure, constă în consumarea exclusivă de afine timp de trei zile la rînd. Acestea pot fi crude sau puțin fierte. Limitarea întregii alimentații numai la afine, cere bineînțeles o oarecare biruire de sine și hotărîrea fermă de a termina odată cu suferința această durată. Urmarea acestui mic post, în care ne rezumăm doar la fructe, este însă multilaterală, așa cum s-a arătat de-acum în rîndurile anterioare. Din această cauză, merită totdeauna să luăm asupra noastră osteneala respectivă.

În ultimul timp s-au făcut cunoscute efectele bune prin cure de afine, în cazuri de viermi intestinali. Acolo s-au administrat afine timp de trei zile una după alta și anume proaspete sau în formă de piureu, compot sau dulceată. Ca unică completare se administrează 100 cc. lapte și în plus apă după dorință (la afine proaspete, desigur, aia

nu este nici de dorit, nici recomandabilă).

Chiar în prima zi de dietă, vierni sînt eliminați în cantitate masivă.

La cei sănătoși, afinele proaspete, amestecate cu puțin zahăr sau lapte, stimulează secrețiile glandelor stomacului și alte intestinelor și în mod deosebit a pancreasului, și previne apariția diareelor în cazul consumării de alimente care nu sînt suficiente de proaspete.

Mai merită menționate în mod deosebit frunzele de afine, care conțin o substanță de tipul insulinei. Utilizarea acestor frunze fie sub formă de praf, fie sub formă de ceai (infuzie, decoctie), poate ajuta dieta antidiabetică în cazuri de diabet mai ușoare și în funcție de împrejurări, să facă utilizarea insulinei inutilă. Totuși, în ultimul timp se pare că au fost cunoscute plante care par a avea o acțiune mai puternică de scădere a conținutului de zahăr din sînge și care să facă inutilă administrarea de insulină pe cale injectabilă în multe cazuri.

În orice caz, diabeticii li se poate recomanda cel puțin consumarea de afine — bineînțeles cu băgare de seamă — deoarece și acestea au un conținut de substanțe de tipul insulinei.

Diabeticii suportă afinele într-un mod neașteptat de bine, în orice caz cel puțin tot atît de bine ca și mierea, care pe lingă zahăr, conține și substanțe care fac să scadă conținutul de zahăr din sînge.

În cazul întrebunțării afinelor ca remediu medicinal, efectul cel mai favorabil îl au afinele uscate. Sînt eficiente și cele crude, mai eficiente decît acestea sînt cele fierte. Sucul obținut prin presare la cald aduce deasemenea cele mai prețioase servicii.

Pe lingă întrebuințarea pe cale internă și întrebuințarea pe cale externă este îndreptățită. Sucul de afine, fiert pînă ajunge des (consistent) vindecă eczeme, chiar și supurante, apoi sykosis, ba chiar și leziunile atît de greu vindecabile și abcesele diabeticii.

Deci: afine uscate, tinctură de afine și suc de afine să nu lipsească din nici o casă.

Ca aliment. Afine cu lapte constituie un strălucit mijloc de întărire (tonic) pe care îl suportă chiar și cel mai slab stomac. Un gust deosebit de bun îl au proaspete, eventual amestecate cu zahăr sau cu lapte. Sînt cunoscute supele de afine și clătitele cu afine. De asemenea se mai pot prepara în multe feluri, sub formă de compot, suc, pastă, marmeladă, geleu. Se pot steriliza în borcane cu sau fără zahăr și se păstrează bine.

Afinele sînt atît remediu medicinal cît și aliment. Datorită acestui fapt constituie un fruct sălbatec de pret, care trebuie să se găsească în fiecare casă, mai ales în timpul iernii, sub forma unei rezerve și în fiecare farmacie de casă.



Născut din nou

La început, omul care este opera Creatorului, a fost înzestrat cu înțelepciune și putere, având trăsături nobile de caracter, și fiind în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu, Creatorul său.

Neascultarea de Dumnezeu, însă, făcu pe om să piardă spiritul de evlavie, de respect și de credincioșie, devenind o ființă egoistă, dezbrăcată de calitățile unui caracter sfințit.

„Prin călcarea Legii, omul ajunsese atât de slab, încât îi era cu neputință să se împotrivescă păcatului prin propriile sale puteri. El ajunsese robul Satanei; și ar fi rămas astfel pe vecie, dacă Dumnezeu, în iubirea Sa, n-ar fi intervenit în mod special”.

„Este imposibil să scăpăm prin noi înșine din prăpastia păcatului în care am căzut. Inimile noastre sînt rele, iar noi nu le putem schimba. Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești în general, — toate acestea au sfera lor de acțiune și de succes; dar aici, ele sînt cu totul fără putere. Ele pot produce o îndreptare exterioară a purtării omenești, dar nu pot schimba inima omului; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie mai întii o putere, care să lucreze dinlăuntru, trebuie o viață nouă de sus, pentru ca oamenii să fie întorși de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos”.

În convorbirea Sa cu Nicodem, care era unul dintre marii teologi ai lui Israel, referitor la Împărăția lui Dumnezeu, Domnul Isus zise: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!” Ioan 3, 3. Astfel dar, condiția principală pentru a fi cineva mintuit, este nașterea din nou.

PRIN RENAȘTERE, DEVENIM COPII AI LUI DUMNEZEU

Mijlocul prin care poate fi cineva renăscut, este Cuvîntul lui Dumnezeu. Cuvîntul acesta este „sămînța vie care nu putrezește”. Apostolul Petru fiind și el unul dintre cei renăscuți prin puterea Cuvîntului divin, declară: „Fiindcă ați fost născuți din nou, nu dintr-o sămînță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac”. 1 Petru 1, 23.

„Noi nu putem oferi înșine ispășire pentru păcatele noastre din trecut și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu a promis că va face toate acestea pentru noi prin Hristos. Noi trebuie să credem această făgăduință; noi trebuie să ne mărturisim păcatele noastre și să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Noi trebuie să vrem a-I servi Lui. Tot atât de siguri cum noi facem aceasta, la fel va împlini și Dumnezeu cele făgăduite de Dinsul. Dacă crezi făgăduința Lui — și dacă crezi că ești iertat și curățit — Dumnezeu va face aceasta — și atunci ești înșănătoșit exact, la fel, cum fu înșănătoșit paralizicul, cînd crezînd, puterea lui Hristos intră într-insul și merse. Totul se face, dacă noi credem”.

Ca exemplu de om renăscut și vrednic de urmat, Sfînta Scriptură ne prezintă pe Enoh, al șaptelea predicator de dreptate, despre care pînă inspirată ne spune astfel:

„Despre Enoh se spune, că la vîrsta de șasezeci și cinci de ani născu un fiu. După acest timp, el umblă cu Dumnezeu trei sute de ani. În decursul primilor ani, Enoh iubea pe Dumnezeu, se temuse de Dinsul și păzise poruncile Sale. El făcea parte din linia cea sfîntă a aceluia, care păstrasera credința cea adevărată, a strămoșilor semînției făgăduite. De pe buzele lui Adam el află istoria întunecată despre căderea în păcat, dar și vestea îmbucurătoare despre harul lui Dumnezeu, așa după cum se arată în făgăduință; și el se increzu în Salvaorul ce avea să vină. După nașterea primului său fiu, Enoh dobîndi o experiență și mai înaltă; el fu atras într-o legătură mai intimă cu Dumnezeu. El înțelese mai lămurit obligativitatea și răspunderea sa de copil al lui Dumnezeu... Iubirea nemărginită și nepătrunsă a lui Dumnezeu prin Hristos deveni obiectul meditațiilor sale ziua și noaptea, și cu toată ardoarea sufletului său, el căută să descopere această iubire oamenilor, printre care trăia”.

„Nu într-o răpire spirituală sau în viziuni a umblat Enoh cu Dumnezeu, ci în toate datorile vieții sale zilnice... În familia sa și în legăturile sale cu oamenii, ca soț și ca tată, ca amic și ca cetățean, el era un setv credincios și devotat al lui Dumnezeu. Inima sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu; căci, „cum pot oare să umble doi împreună, dacă nu se înțeleg?” Amos 3, 3. „Și această umblare sfîntă dură trei sute de ani. Există puțini creștini, care n-ar putea fi mai serioși și mai pioși, dacă ar ști că nu au de trăit decît un scurt timp, sau că venirea lui Hristos e la ușă. Dar credința lui Enoh deveni mai puternică și iubirea sa mai fierbinte în decursul secolelor”.

Prima condiție, ce se cere pentru a deveni cineva o făptură nouă, este:

Pocăința înseamnă o adincă părere de rău de păcatele săvîrșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța de tot la păcate, pînă ce nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lor și să ne scribim de ele. Pînă ce nu ne vom întoarce de la ele cu inima, pînă atunci nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră.

„Sînt mulți, care înțeleg greșit adevărata pocăință. Multora le pare rău că au păcătuit, ba chiar se îndreptează în aparență, pentru că se tem de pedepsa anunțată asupra păcatelor. Aceasta nu este însă pocăință în înțelesul Bibliei. Aceștia deplîng suferințele așteptate, iar nu păcatul însuși”.

„Rugăciunea lui David după căderea sa, ilustrează pentru noi toți, adevărata căință de păcat. Căința lui era sinceră și adincă. El n-a făcut nici o încercare, de a-și mai micșora vina sa. În rugăciunea lui nu se vede nici o dorință de a se sustrage de la pedepsa covenită păcatului său. David vedea enormitatea fărădelegii sale; el vedea murdăria sufletului său. El nu se ruga numai să fie iertat, ci și ca inima sa să fie curățită. El doorea bucuria sfințeniei și a mintuirii, spre a fi readus în armonie și îndepărtat de legătură cu Dumnezeu. El se ruga Domnului zicînd: „Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic”.

Ps. 51, 10.

A doua condiție ce trebuie îndeplinită de cei ce doresc să devină ființe renăscute, este:

MĂRTURISIREA PACATELOR

Cuvîntul lui Dumnezeu ca privire la adevărata mărturisire a păcatelor, se exprimă astfel: „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare”. Prov. 28, 13.

„Mărturișiți păcatele voastre lui Dumnezeu, singurul care poate să vi le ierte, și mărturișiți unul altuia greșelile voastre. Dacă ai făcut vreun rău prietenului sau vecinului tău mărturisește-i răul făcut: iar datorita lui este, să te ierte. Singurul motiv pentru care atîta timp nu am dobîndit iertare de păcate, este faptul, că nu ne-am arătat gata, să umilim inimile noastre, și să ne supunem condițiilor arătate de Cuvîntul lui Dumnezeu... Adevărata mărturisire a păcatelor are întotdeauna un caracter anumit și constă în recunoașterea unor anumite păcate. Acestea pot fi păcate de mărturisit numai lui Dumnezeu sau pot fi din cele prin care am adus vătămare oamenilor; și atunci trebuie să le mărturisim și lor și să ne cerem iertare de la dînsii. Păcatele pot fi cu caracter public și atunci trebuie mărturisite în public. Ori de ce fel ar fi, mărturisirea trebuie să fie însă totdeauna bine definită, fără înconjurări și recunoscînd chiar păcatele, de care cel greșit s-a făcut vinovat”. „Dacă ne mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice fărădelege”.

După ce, prin îndurarea Bunului Dumnezeu, am ajuns la o pocăință deplină și am dobândit iertarea păcatelor printr-o sinceră mărturisire, spre a fi fericiți în viitor de ademenirile păcatului, noi trebuie :

SA NE CONSACRAM LUI DUMNEZEU.

Făgăduința lui Dumnezeu către noi este: „Dacă Mă veți căuta din toată inima, atunci Eu Mă voi lăsa să fiu găsit de voi“. Ier. 29, 13.

„Toată inima noastră trebuie să se plece în umilință înaintea lui Dumnezeu; altfel, nu se va produce schimbarea, ca să fim iarăși făcuți după asemănarea Lui. Firea noastră ne-a înstrăinat de Dumnezeu. Dumnezeu dorește să ne vindece și să ne libereze de păcat. Dar pentru că în acest scop este nevoie de o întreagă schimbare și de o completă înnoire a inimii noastre, de aceea trebuie să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu și să ne predăm Lui cu totul.

Lupta contra eului personal este cea mai mare și cea mai grea dintre toate luptele. Predarea de sine spre a supune și a lăsa totul în voia lui Dumnezeu, cere o grea luptă cu sine însuși dar sufletul trebuie complet supus lui Dumnezeu, înainte de a fi schimbat și

înnoit în sfințenie. Dumnezeu ne invită să ne predăm în totul Lui, ca El să poată lucra în noi toate după voia Sa. Pentru noi rămâne să alegem să fim eliberați din robia păcatului și să ne bucurăm de



mărețta libertate a fiilor lui Dumnezeu.

Mulți întreabă: „Cum să mă predau lui Dumnezeu?“ Dorești să te predai lui Dumnezeu, dar nu ai destulă putere morală; ești stăpinit de îndoială și con-

știent de poftă, de obiceiuri rele și păcătoase; făgăduințele și hotărârile tale, sînt ca niște funii de nisip... Ceea ce trebuie să înțelegi, este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care cîrmuiește firea omenească; puterea de hotărîre, puterea de alegere. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea de alege. Datoria oamenilor este să se folosească în bine de puterea aceasta. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima, sau să predăm lui Dumnezeu toate simțămîntele ei; dar stă în puterea noastră și depinde numai de noi, să alegem de a servi Domnului. Noi putem să-I dăm Lui voința noastră; El atunci va lucra în noi și întreaga noastră fire va fi adusă sub controlul și conducerea spiritului lui Hristos; simțămîntele noastre vor fi îndreptate numai spre El, iar cugetele noastre vor fi în deplină armonie cu voința Sa.

În Hristos, Dumnezeu a dat mijloacele necesare pentru a birui orice pornire ticăloasă și a rezista împotriva oricărei ispite, oricît de puternică ar fi ea.

Isus trăiește, și este Mijlocul nostru al tuturor. Mulțumește lui Dumnezeu că El a dat pe Fiul Său mult iubit, și roagă-te ca sacrificiul Fiului lui Dumnezeu să nu fi fost în zadar.

○ veste bună

(Continuare din pag. 8-a)

fața mulțimii de pe muntele fericirilor cînd spunea: „Ferice de făcătorii de pace“.

Pacea este singurul bun scump și de mare preț care aduce belșug și fericire omului.

Noi deservenții Cultului Creștin Adventist, am primit cu multă bucurie această veste și împreună cu hotărârile Consiliului Mondial al Păcii care au fost luate la Delhi, le-am prelucrat cu credincioșii Cultului nostru, arătînd însemnătatea și urmările ce decurg din aceste hotărîri.

Noi sîntem gata ca și mai departe să ne îndepălinim îndatoririle ce ne revin ca deservenți ai Cultului nostru, popularizînd hotărârile care se iau pentru menținerea păcii.

Cuvintele Psalmistului care spun: „Dar pe cei ce apucă pe căi lăturalnice să-i nimicească Domnul împreună cu cei ce fac răul! Pacea să fie peste Israel“ (Ps. 125), să fie ca un solemn avertizment pentru toți cei ce se depărtează de calea păcii.

Rîvnă în strîngerea roadelor

(Continuare din pag. 8-a)

zadarnice, nu ar ajunge la apogeu, la culme, la bun sfîrșit!

Și dacă acest seceriș a venit, pe lîngă bucurie, este foarte necesar să depunem eforturi îndoițe spre a pune în valoare deplină cele aduse de el. Nu trebuie să ne lășăm împiedicați de nimic, în a strînge cu scumpătate roadele secerișului. În îndemnul care se dă ca nici un bob să nu fie risipit, neglijat, se cuprinde multă înțelepciune. Un bob, un singur bob, este ceva mic, este puțin; dar nu trebuie uitat că grămada cea mare de grîu este alcătuită din asemenea boabe mici. Și dacă acesta ar fi neglijat că e mic, celălalt desconsiderat că e mic, pînă la urmă nu ne-am alege cu nimic.

Apoi, mai este necesar să stăruim asupra folosirii cu scumpătate a timpului secerișului. Adeseori, chiar cîteva ore sînt hotărîtoare. Dacă grîul a fost făcut clăi sau stoguri, ori boabele au fost puse la adăpost cu cîteva ore înainte de a veni ploaia, de aceste cîteva ore a depîns ca întreaga cantitate să fie salvată.

REDACTIA

NOI EFORTURI SPRE IDEALUL PĂCII

Fericii sînt oamenii care au un ideal. Ei știu pentru ce și cui își închină forțele și posibilitățile lor. Ei sacrifică cu plăcere tot ce are mai bun sufletul lor, și se bucură cînd văd că idealul lor are șanse de reușită. Psalmistul nu și-a ascuns idealul cînd a proclamat: „Eu sînt pentru pace“. Între cele două alternative, între război și pace, a fost chemat să facă alegerea. Omul lui Dumnezeu, a trecut de partea partizanilor păcii. El știa că numai în felul acesta putea să-și servească bine patria și poporul, și să onoreze pe Acela care se numește pe Sine Dumnezeu Păcii. Vom face și noi oare alegerea cea bună? Domnul să ne ajute să fim pentru pace din toată inima și cu toată sinceritatea sufletului nostru. Să ne rugăm și să lucrăm cu toată ardoarea, ca copiii să poată crește fericiți, tinerii să-și realizeze dorințele lor, iar bătrîni să poată avea un sfîrșit senin.

În zilele de 21 și 22 iunie, în București, în marea sală a Ateneului Republicii Populare Romîne, s-au desfășurat lucrările Conferinței Naționale a mișcării pentru pace din țara noastră. Am fost invitat să asist la lucrările însemnate ale acestei Conferințe. De aceea pot împărtăși fraților noștri cîteva din impresiile și constatările făcute la fața locului.

În sală erau peste o mie de persoane. Șase sute cincizeci de delegați veniți din toate colțurile țării, un număr important de invitați din toate ramurile de activitate, și delegați de peste hotare. Am văzut solii păcii veniți din Franța, U.R.S.S., India, Bulgaria, Anglia, China, Austria, Italia, Ungaria, Australia, Coreea, Polonia, și Germania.

S-au rostit cuvinte și gînduri atît de însemnate, încît merită să fie reținute. Redau numai unele din aceste cuvinte cu adevărat convingătoare:

„Niciodată încă aspirațiile spre pace ale popoarelor, voința lor de a înlătura primejdia unui nou război, nu s-au manifestat atît de puternic ca în zilele noastre. Apărarea păcii a devenit cu adevărat preocuparea fundamentală a tuturor oamenilor de bună credință de pe planeta noastră“.

„Lupta pentru pace nu este o idee care a luat naștere doar în capetele cîtorva oameni, ci este simțămîntul profund al popoarelor, este voința ireductibilă a milioane și milioane de bărbați și femei din lumea întreagă care nu mai vor să cunoască ororile războiului, care vor să trăiască în pace și liniștea zilei de mîine. Astăzi, un conflict local, un accident sau o provocare, poate antrena războiul, de gravitatea căruia ne dăm seama și sîntem conștienți de la Hiroșima încoace. Dar tocmai în aceste momente de cel

mai mare pericol, avem de asemenea dreptul să avem și speranțele cele mai mari, căci asistăm la o dezvoltare considerabilă a forțelor păcii din lumea întreagă“.

„Mișcarea noastră mondială pentru pace, unește sute de milioane de oameni. Este cea mai mare mișcare cunoscută vreodată în istoria omenirii. În această eră nucleară, pacea constituie afirmarea drepturilor oamenilor de a trăi pe acest pămînt“.

„Conferința se ține într-un moment în care nimeni nu are dreptul să stea de o parte. În lume se petrec în momentul de față, mari schimbări de importanță istorică. Cuceririle recente ale științei și tehnicii, deschid omenirii posibilități nelimitate. Totodată, însă, cursa înarmărilor continuă. Cantități uriașe de resurse materiale și de energie omenescă sînt risipite. Neîncrederea și teama otrăvesc mereu atmosfera internațională, sporind primejdia unui război nuclear“.

De la tribuna acestei Conferințe naționale a mișcării pentru pace, au luat cuvîntul diferite persoane din țara noastră și din străinătate: savanți, muncitori, țărani, intelectuali, militari, gospodine, colectivști, văduve, studenți și reprezentanți ai Cultelor. Toți au avut ocazia și privilegiul să-și spună cuvîntul lor, fie de la tribună, fie prin voturile și aplauzele lor. Războiul trebuie îngenunchiat, iar pacea trebuie salvată, aceasta era hofărîrea tuturor. Toți erau însuflețiți de același ideal, veniseră din toate părțile țării și de peste hotare, pentru acelaș țel umanitar, pentru aceeași cauză dreaptă și nobilă: PACEA. Toți sînt de acord că tinăra generație a lumii trebuie ocrotită, tineretul lumii, nu trebuie să ajungă carne de tun, mamele nu trebuie să plîngă, iar soțiile nu trebuie să mai fie zdrobite de durere.

Sîntem convingi că delegații patriei noastre la Conferința de la Stockholm vor prezenta cu însuflețire năzuințele profunde de pace ale popoului nostru, și dorim deplin succes congresului popoarelor de la Stockholm pentru întărirea și extinderea frontului păcii în lumea întreagă.

Am plecat de la această Conferință însuflețit, și din nou mi-au revenit în minte valoroasele îndrumări ale Cuvîntului dumnezeiesc: „Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucît ați rănit de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Rugați-vă pentru pace. Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești. Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sînul tău. Din pricina Casei Domnului Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta“. Rom.12,17.18;Ps.122,6-9.

PRIMA EPISTOLĂ A APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE CORINTENI

Dovezile din texte, confirmă că titlul era: „Către Corinteni A”, sau în grecește: Pros Korinthios A (sau „I”). Acest titlu se găsește în cel mai vechi manuscris biblic existent al epistolei, din Chester Beatty, scris cam în veacul III d. Hr. Titlul nu făcea parte din documentul original.

Cu excepția citoroa critici, care merg așa de departe încât pun la îndoială că Pavel ar fi existat vreodată, — dreptul de autor al lui Pavel, — a fost acceptat în mod general. De fapt, această epistolă, împreună cu 2 Corinteni, Romani și Galateni sînt recunoscute de cei mai mulți scriitori, ca fiind ale lui Pavel. Numele autorului apare atît în începutul cit și la încheierea epistolei (1 Cor. 1,1,2,16,21). Scrisoarea a fost dictată unui secretar, cu excepția salutarului de la încheierea ei, despre care Pavel declară că a scris-o cu mîna sa (16,21). Motiul exact al folosirii unui secretar nu este cunoscut, dar se pare că lucrul acesta era obișnuit la el (Rom. 16,22; Col. 4,18; 2 Tes. 3,17). S-a mai dat sugestia că și din cauză că apostolul avea vederea slabă. Gal. 6,11.

Epistola „1 Corinteni” a fost scrisă la Efes (1 Cor. 16,8). Această cetate a fost terenul activității lui Pavel, timp de trei ani (Fapte 20, 31) și centrul principal al activității sale în cursul celei de a treia călătorii misionare (Fapte 19; 20,1). Cînd scrisoarea a fost scrisă, el era gata să plece spre Grecia și Macedonia, dar spera să rămînă în Efes „pînă la cincizecime”. (16, 5—8). Totuși, împrejurările i-au urmat plecarea (Fapte 19, 21 pînă la 20, 3). Aceste observații ne fac în stare să punem data epistolei în primăvara anului 57 d. Hr.

Biserica din Corint a fost întemeiată în cursul celei de a doua călătorii misionare. Apostolul a petrecut cel puțin 18 luni în acest centru. Lucrarea sa s-a desfășurat în mod deplin succes, și a fost soldat cu întemeierea unei biserici înfloritoare. Fapte 18, 1—11.

Vechea cetate a Corintului era situată pe istmul care lega Peloponezul cu continentul. Ea era la capătul de miazăzi al istmului pe un platou scund în partea de miazănoapte a piciorului muntelui Acro-Corintus, pe vârful cărui se găsea citadela și un templu. Cetatea avea o așezare strategică, cu trecerea pe uscat între Peloponez și Attica, ce trecea prin cetate. Așezarea ei convenabilă între golful Salonic la răsărit și golful Corint la miazănoapte de istm, o făcea o piață însemnată pentru cea mai mare parte a comerțului care curgea din Asia spre Europa și vice-versa. Unii fenicieni s-au stabilit în cetate și au adus cu ei ocupația lor, vopseana de culoare purpurie din Murex trunculus, ce se culegea din mările de prin prejur. Ei au introdus și alte arte, dar au întemeiat și închinarea necurată la zeițele feniciene.

Ca cetate comercială însemnată, așezată în calea mărilor, Corintul a ajuns în curînd un blestem, și stricăciunea era în așa măsură, încît chiar numele cetății a devenit proverbial pentru stricăciune și desfrîu.

Cunoașterea religiei Corintului servește la înțelegerea minuțului bar al lui Dumnezeu în biruirea forțelor răului, și în întemeierea unei biserici cu sfinți regenerați în această cetate coruptă. Prin bogăția și abundența comerțului și populației ei amestecată, Corintul își merita cu drept cuvînt titlul dat de Barnes — „Parisul anticității”. Zeitatea principală era Afrodita — zeita dragostei. Din cauza aceasta nu este greu de imaginat efectele zeificării acestei sensualități. Templul lui Apolo era clădit pe pozițiunea de miazănoapte al muntelui Acro-Corint. Conform unei orînduirii legale, o mie de tinere frumoase serveau ca curtezane publice în fața altarului zeiței.

Lucrarea căreia trebuia să-i facă față solul Evangheliei în vechea cetate a Corintului, este bine exprimată în cuvîntul unui cugetător: „Dacă Evanghelia poate triumfa în Corint, ea poate triumfa în oricare altă parte”.

În timpul absenței lui Pavel, de la întemeierea bisericii, care a avut loc cam cu trei ani mai înainte, se ridicaseră anumite probleme care reclamau atenția apostolului. Ne dăm seama de ele chiar din epistolă. Mai înainte de toate, partidele făcuseră spărtură în Biserică. Din cauza elocvenței și învățăturii sale, Apolo era ridicat mai presus de Pavel de către mulți din biserică (1, 12; 3, 4; cu Fapte 18, 24 pînă la 19, 1). Alții se lăudau că ei nu erau urmași nici ai lui Pavel și nici ai lui Apolo, ci ai lui Petru, care era unul dintre apostolii originali (1, 12); iar alții tăgăduiau orice altă aderență la vreo conducere omenească și pretindeau că ei sînt urmași ai lui Hristos.

Mai mult, trăind în mijlocul poporului desfrînat al Corintului, mulți dintre ei, care renunțaseră la căile nelegiuite, alunecaseră din nou în vechile lor obiceiuri de trăire. (cap. 5). Deasemenea asupra bisericii din Corint se abătuse și ocară, din cauză că au dus certurile lor în fața judecătorilor din afara bisericii. Cîna Domnului fusese făcută o ocazie de înveselire (11, 17—34). S-au ridicat întrebări cu privire la căsătorie și problemele legăturilor sociale (cap. 7), mîncarea cărnii ce fusese jertfită idolilor (cap. 8) și conduita potrivită a femeilor la serviciile divine (11, 2—16). Mai era și o înțelegere greșită în legătură cu buna întrebuințare a darurilor spirituale (cap. 12—14). Unii erau sceptici în ce privește faptul și felul învierii. (cap. 15).

Pavel a primit informații cu privire la starea comunității din Corint, de la Apolo, care, atunci cînd se iviseră partidele în Biserică, îl părăsise și plecase (vezi Ist. Faptelor Ap.). Apolo era cu

Pavel la Efes. Pavel l-a îndemnat să se întoarcă la Corint, dar fără succes (16, 2). Alte informații i-au venit de la „cei ai Cloiei” (1, 11), și de la o delegație probabilă, formată din Ștefan, Fortunat și Abaici (16, 17). Situația era așa fel încît pricinuia teamă lui Pavel. El scrisese deja o scrisoare Bisericii (5, 9) și e posibil că el făcuse și o vizită scurtă la Corint, în timpul sederii la Efes (2 Cor. 13, 1). Trimisese deja pe Timotei la Corint (1 Cor. 4, 17) (16, 10) și pe Tit (1 Cor. 2, 13). În plus el a compus și scrisoarea cunoscută acum ca 1 Corinteni, în care tratează diferitele probleme ce se iviseră.

Conținutul de seamă al epistolei este dublu: mai întii muștrări pentru cei apostaziați care introduseseră în biserică obiceiuri ce au stricat învățăturile Evangheliei; și în al doilea rînd, învățături și explicații cu privire la punctele de credință și obiceiurile cu privire la care credincioșii doreau clarificare. Pavel nu iartă sau nu arată indulgență față de păcat. În condamnarea lui el este nepărtimitor și nu caută să lingusească pe nimeni, sau să acopere în vreun fel nelegiuirea. El denunță cu hotărîre și severitate abaterea de pe calea dreptății. Odată cu arătarea dezordinelor și muștrarea pentru nelegiuirile din biserică se vede mila duioasă și iubirea gingașă, care se găsește totodată în inima adevăratului conlucrător al lui Hristos, o iubire ce caută mereu să ridice pe cel căzut, să găsească pe cel rătăcit, și să lege sufletul rănit. Pavel știa că iubirea, și nu forța și asprimea, este puterea convertitoare și curățitoare, și de aceea biserica sa spirituală asupra trupului bisericii din Corint, a fost urmată de balsamul alinător al iubirii gingașe. Lucrul acesta se vede în mod deosebit în expunerea magistrală a iubirii creștine din cap. 13. Din punct de vedere al instruirii, epistola tratează mai multe subiecte de ordin practic ca: folosirea cărnii oferită idolilor, căsătoria, purtarea în timpul serviciilor divine, Cîna Domnului și buna folosire a darurilor spirituale.

Cartea a fost descrisă ca fiind una dintre cele mai bogate, mai instructive și mai puternice din epistolele lui Pavel.

SCHIȚA

I. Introducere 1, 1—9

A. Salutări introductive 1, 1—3

1. Recomandarea scriitorului și a asociaților săi 1, 1

2. Destinația epistolei 1, 2

3. Binecuvîntări introductive 1, 3.

B. Laudă pentru creșterea spirituală 1, 4—9.

II. Muștrări pentru nereguli 1, 10—6, 20

A. Partidele în Biserică 1, 10—4, 21.

(urmare în pag. 16-a, col. 2-a dreapta)

Consacrări de pastori

(continuare de la pag. 2)

ebemat la această lucrare de Dumnezeu și nu de oameni și este apoi rinduit să meargă acolo unde este trimis. Domnul Hristos este modelul nostru. După cum Domnul Hristos trebuia să se găsească în casa Tatălui ca să reprezinte cerul, tot așa un păstor merge acolo unde este trimis trebuind să reprezinte cerul pretutindeni.

Pastorul, familia lui, și membrii comunității, sînt lumini pentru toți cei din jurul lor, făcînd cunoscut puterea jertfei Domnului Hristos ca Mîntuitor al nostru, și neprihănirea Lui pe care o oferă bucuros și gratuit tuturor celor credincioși.

„Să ne iei în stăpînire Dub prea Sfînt Mîngîietor”, a fost imnul pregătitor al asistenței cît și al fratelui Aurel Pălășan pentru primirea binecuvîntării.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată la tronul lui Dumnezeu de fratele Gheorghe Gberase; cuvîntul de trimitere a fost rostit de fratele Pavel Crișan, iar primirea în rîndul corpului pastorilor a fost făcută de către fr. Dumitru Bădescu.

După amiază s-a dat ocazie fr. Aurel Pălășan să arate cum l-a călăuzit Dumnezeu din tinerețe și pînă în clipa cînd a fost pus deoparte pentru lucrarea de predicator al Evangheliei. El a declarat că, împreună cu soția sa, se consacră cu totul lucrării Domnului.

Intreaga asistență, atît înainte de masă cît și după masă, au dovedit o deosebită prețuire a Cuvîntului lui Dumnezeu precum și a unor asemenea întîlniri frățești. Sub ocrotirea Domnului, fiecare a plecat încredințîndu-se călăuzirii Dubului Sfînt.



S
T
I
T
I
?

1. În care verset din Apocalips, Isus este numit „Cel Sfînt”?
2. În care verset din Isaia, Isus este numit „Robul Meu”?
3. În care verset din 1 Ioan, Isus este numit „Cel adevărat”?
4. În care verset din Evrei, Isus este numit „Marele Preot... nevinovat”?
5. În care verset din Noul Testament se spune că Isus a fost ascultător pînă la moarte?
6. Unde vorbește Psalmistul despre rivala lui Isus pentru casa lui Dumnezeu?
7. Care verset din Luca arată că Isus a fost iertător?
8. Unde spune apostolul Pavel către Timotei, vorbind despre Isus „îndelunga lui răbdare”?

PRIMA EPISTOLĂ A APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE CORINTENI

(continuare de la pag. 15)

1. Muștrarea spiritului de partidă, 1, 10, 13.
2. Pavel apăra slujba și Evanghelia sa 1, 14—2, 16.
3. Nestatornicia spiritului de partidă 3, 1—23.
4. Definierea adevăratei atitudini față de conducătorii spirituali 4, 1—21.
B. Cazul de incest 5, 1—13.
C. Cenzurarea litigiilor duse la tribunalele din afara Bisericii. 6, 1—20.
- III. Răspunsuri la întrebările ridicate de către credincioșii din Corint. 7, 1—11, 1.
A. Învoățături cu privire la căsătorie. 7, 1—40.
1. Recomandarea recunoașterii reciproce a dreptului de soți. 7, 1—6.
2. Încurajarea stării de necăsătorie în anumite împrejurări. 7, 7—11.
3. Problema căsătoriilor mixte, 7, 12—14.
4. Primirea lui Hristos și starea socială. 7, 17—24.
5. Instrucțiuni cu privire la fecioare. 7, 25—40.
B. Învoățatura cu privire la carnea jertfită idolilor. 8, 1—11.
1. Recomandarea abținerii din cauza fratelui slab. 8, 12—13.
2. Ilustrarea folosirii libertății creștine a lui Pavel 9, 1—20.
3. Avertizarea împotriva idolatriei 10, 1—22.
4. Buna folosire a libertății creștine. 10, 23—11, 1.
- IV. Conducerea serviciilor divine creștine. 11, 2—14, 40.
A. Femeile și acoperămîntul lor. 11, 2—16.
B. Desfășurarea Cinei Domnului. 11, 17—34.
C. Locul și lucrarea darurilor spirituale. 12, 1—14, 40.
1. Izvorul și diversitatea darurilor spirituale 12, 1—31.
2. Dragostea — darul cel mai de seamă. cap. 13.
3. Discuții cu privire la darurile limbilor și al profeției 14, 1—40.
- V. Doctrina învierii 15, 1—58.
A. Siguranța învierii. 15, 1—34.
B. Natura literală a învierii. 15, 35—50.
C. Speranța învierii împlinită la a doua venire. 15, 51—58.
- VI. Concluzii
A. Instrucțiuni cu privire la colecta pentru săraci, 16, 1—4.
B. Destăinuirea planului de a vizita Corintul 16, 5—9.
C. Rugămîntea de a primi pe Timotei 16, 10—11.
D. Hotărîrea lui Apolo de a rămîne la Efes — 16, 12.
E. Îndemnuri de încheiere. 16, 13—18.
F. Salutări. 16—19—24.

Redacția Str. Mitrop. Ghen. Petrescu, 116, Raionul T. Vladimirescu, București.

Întreprinderea Poligrafică nr. 2, str. Brezoianu 23—25, București — c. 2797